

Проповед 303

Отворена врата

Прочит: Евреи 10, 19-25

Скъпи братя и сестри,

Разпети петък е безспорно най-тъжният от църковните празници. Но не само това - той е най-тъжният ден и за хората, за цялото човечество, вероятно и за Бога. Всичко това може ясно да се почувства, когато четем текстовете на евангелията. Те описват голямата мъка и страдание, болката и мъченията, които се стоварват върху Божия Син. Ние, хората, би трябвало да сме разочаровани от себе си – заради това че сме довели нещата дотам, че да се налага Бог да праща Сина Си на кръста; да изпитваме разочарование от факта, че ние сами разпънахме Исус, разочарование от провала ни. И въпреки това, в този ден на мъка, и болка, и страдание, има и лъч светлина. Без този ден нищо не би било възможно и със сигурност ние не бихме били тук. И когато мисля за този ден и за цялата мъка и страдание, които трябваше да изпита Божият Син, се сещам само за едно чувство, което надделява над всички други, и това е любовта. Исус направи всичко това от любов. Разпети петък, при цялата си мъка, болка и страдание, при цялата жестокост, която описват евангелистите, е ден, в който любовта е повече от всичко друго. *Една история ни разказва за Джейсън – юноша на 17 години. Той бил един от най-добрите ученици в училището си, силно привързан към семейството си – към майка си, баща си и малкия си брат. Джейсън бил отличен плувец и обичал да се гмурка. Излязъл от дома си, за да изследва близкия поток и подводната пещера близо до дома им, като планирал да се върне вечерта, за да може да отбележи рождения ден на майка си. За нещастие, обаче, се загубил в пещерата и в паниката си безнадеждно се заклепил в една пукнатина. Когато разбрал, че няма надежда да се измъкне, той свалил жълтия си резервоар за въздух, взел в ръка джобния си нож и използвал резервоара като дъска, а ножа като писалка, написал едно последно съобщение на своето семейство: *Аз ви обичам, мамо, татко и Кристиан. Малко след това въздухът му свършил и той се удавил.* Едно последно съобщение от човек, осъден да умре – не думи на разочарование и омраза, а думи на любов. Последните думи на човек, осъден да умре, не са нещо, което можем да пренебрегнем с лека ръка. Такива бяха и последните думи и действия на осъдения да умре от нас, хората, Божий Син – думи на любов: **“Извърши се”**. Исус Христос се роди на тази земя, за да умре, за да даде вече живот. Във всичко това беше движен от любовта Си към нас, хората. Текстът от Посланието към евреите ни напомня какво се промени чрез жертвата на Исус Христос, и че разликата между състоянието на човека преди и след кръста на Голгота е огромно. Кръстът променя всичко. Кръстът ни дава възможност да живеем вечно. Не самият кръст, а делото на Исус на кръста.*

1. Кръстът променя нашето положение спрямо Бога. Промяната, която ни носи жертвата на Исус, е голяма. След Голгота е свършено с живота на страх и уплаха, в които са живели хората. Той отива на кръста и заличава всичко, което стои между нас и Бога. Всеки грях, всеки провал и слабост, всяко непокорство и гордост. Кръстът променя всичко. През кръста на Исус Бог ни вижда по много по-различен начин. Независимо от нашата греховност, Бог ни приема и ни вижда чисти и достойни за Неговото присъствие. Това не би било възможно без делото на Голгота. Исус знаеше това и чувстваше, че заради това си струва да бъде бит и да страда, да бъде отхвърлен и унижаван и да бъде разпънат и убит. Това беше нещо, което беше тежко за Исус, но същевременно цена, която си струва да бъде платена. Промяната, която се случва, е

фрапираща: **“И така, братя, като имаме чрез кръвта на Исус дръзновение да влезем в светилището през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, т. е. плътта Си,...”** Чрез пролятата на Голгота кръв имаме право да бъдем Божии. Първото, за което апостол Павел говори на своите събрата – евреите, е дръзновение. Да имаш дръзновение означава да си смел. Чрез пролятата кръв на Голгота народът на Израил има смелост да пристъпва към Бога. От гледна точка на нас, християните, които живеем вече почти 2000 години в тази традиция, ние знаем, че Бог е направил всичко възможно за нас, дал ни е живот и ние вече можем да общуваме директно с Него. За народа на Израил такава изявление е необикновено – те могат вече да пристъпват смело към Бога, без страх, защото кръвта на Спасителя ги прави достойни. Първото, което ни дава жертвата на Голгота, е смелост – смелост, за да пристъпим към Бога. Но апостолът не спира дотук, той не ни казва, че трябва да имаме просто смелост, а смелост да влезем в светилището. Под светилището тук се разбира не какво да е, а “Светая светих”, тази най-вътрешна част на храма. Там влизаше само първосвещеникът и то след принасянето на много жертви, един единствен път в годината. Такъв беше достъпът до Бога. Само един избран човек, чрез много жертви, веднъж в годината. Сега Павел казва – ние всички можем да имаме смелост, да влезам там в най-вътрепната част на храма, там в Божието присъствие, там близо до Бога. Ние можем да бъдем постоянно близо до Бога, защото Исус на кръста е премахнал причината за нашето отделяне от нашия Небесен Отец. Тези думи носят толкова голяма промяна, че за хората, като четат тези редове, е почти невъзможно да разберат как е възможно това. Тъкмо затова и апостолът добавя: **“през новия и живия път”**. Тук значи е разковничето. Ние не пристъпваме със смелост към Бога, защото сме решили така, не защото самите ние сме добри, а защото за нас има проправен път. Исус Христос проправи с делото Си нов път, път, който беше толкова различен, че никой не го разпозна, много последователи на юдаизма не го разпознават и днес. Той проправи нов път – път, който носи живот и път, който ни дава възможност да сме близо до Бога. Но този път е не само път на живот, не само път до Бога, този път е и жив. Пътят е сам Исус Христос. Сам Исус казва в Йоан 14, 6: **“Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мен.”** И още в Йоан 10, 7 – 11: **“Тогавя Исус пак каза: Истина, истина ви казвам: Аз съм вратата на овцете. Всички, които са дошли преди Мене, са крадци и разбойници; но овцете не ги послушаха. Аз съм вратата; ако някой влезе през Мене, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира. Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби. Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно. Аз съм добрият Пастир; добрият пастир дава живота си за овцете.”** Исус е живият път – само чрез Него и Неговата жертва ние можем да стигнем до Бога, само чрез Него ние можем да бъдем спасени, само чрез Него ние можем да живеем вечно, Той дава живота Си за нас. Единствената ни светлина и надежда, единственият, Който е вървял докрай за нас, хората. Разкъсаната плът на Спасителя кореспондира с разкъсаната завеса на храма. Исус Христос, Божият Син, прие да страда, прие наказанието на хората, за да премахне всяко разстояние между нас и Бога. Исус приема да бъде разкъсана плътта Му, за да няма нещо, което да ни отделя от Бога. С жертвата на Голгота е премахната завесата на греха, която ни отделя от Бога, завесата, която не ни позволява да виждаме Бога такъв, какъвто е. Нещо повече, Исус Христос сам е Първосвещеникът, сам е Жертвата, сам е Този, Който прави достъпа ни до Бога възможен. Жертвата на Исус на Голгота променя положението ни пред Бога. Преди Голгота човекът е отделен и далечен, засипван и затрудняван от многото си грехове. След Голгота ние можем да пристъпваме смело, с дръзновение, ние можем да влезем в най-тайната част на храма, можем да общуваме с Бога директно и на всяко време, можем да вървим към Бога по новия път, по пътя на живота, който е Исус Христос. Промяната в положението ни спрямо Бога е радикална и неповторима. Ние не сме просто човешки създания, които грешат, ние сме деца на Бога, които са поканени да общуват с Него. Бог поема инициативата, Той променя нашето положение заради любовта Си към нас.

2. Кръстът носи промяна в нашето вътрешно състояние. Жертвата на Голгота променя не само нашето външно положение, не само ни дава права, но променя и целия ни вътрешен свят. Ние не сме призовани към външно изпълнение на правила и закони, а към един много по-

различен вътрешен свят, който е угоден на Бога: **“Нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца, очистени от лукава съвест, и с тяло, измито в чиста вода”**. Първото, което Бог променя в нас, е сърцето. Сърцето за древните е центърът на чувствата, разума и на всичко, което съставлява човека. Бог взема старото ни естество и го приковава на Голготския кръст. Гордостта, надменното ни сърце, увереността в способностите на човешкия род да се справи сам, без помощ от Бога, всичките ни слабости и проивали са приковани там, на Голгота. Бог взема всичко зло и провалено от живота ни и ни подарява ново естество и ново сърце. Ние сме нови хора. След Голгота ние можем да пристъпваме с искрено сърце, не само защото знаем, че Бог ни познава и нищо не можем да скрием от Него, но и защото осъзнаваме, че Бог е дал всичко за нас и на нас подобава да дадем всичко, да сме честни и открити със Спасителя. Бог променя съвестта ни. Вместо манипулираната и прегоряла съвест, която този свят формира в нас, Бог ни дава истинска очистена, а не лукава съвест – съвест, която може да ни бъде истински коректив и помощник в пътя ни към Бога. Сърцата и съвестта ни са измити от старото, грешното благодарение на кръвта на Исус. Когато съвестта ни осъзнае справедливия гняв на Бога срещу греховете ни, но и види извършеното от Спасителя на Голгота за нас, хората, тя ще изостави всичкото си лукавство и ще пожелае да ни води по-близо до Бога. Промяната е свързана и с очистването на тялото: **“с тяло, измито в чиста вода”**. Телата ни са измити. Всичко – не само мислите, сърцата и съвестта са изчистени, изчистено е и тялото. Гръцката дума, която Павел използва за “измито” е същата, която се използва за измиването на краката на учениците, описано в Евангелието на Йоан, 13 глава. Измиването на тялото, за което се говори тук, е по скоро в преносен смисъл и символизира очистването и тази външна промяна на телесните и плътски навици, като следствие на промяната в сърцето. Бог променя вътрешния ни свят – сърцето, душата и съвестта, но променя и плътските стремежи на тялото, очиства ни от всякакво зло и вредно влияние. Когато Исус прие да отиде на Голготския кръст, той разпъна там не само миналите ни грехове, но и грешната ни природа, лицемерните ни съвести, болните ни сърца и плътските ни стремежи. Важно е да запомним: Исус Христос умря не само за да промени положението ни спрямо Бога, но и да промени целия ни вътрешен свят, всяка слабост и провал, да ни даде шанс да започнем на чисто.

3. Имаме надежда. Малко е необичайно да се твърди, но все пак нека да го кажем - Разпети петък, денят, в който Исус беше разпънат, е ден на надеждата. Как е възможно това, нали това е най-ужасният ден в историята на света? – би попитал някой. Да, така е, това е ден на ужас и на мъка, болка и страдание – този ден обаче е ден на надежда. На този ден се сложи краят на робството на греха, на този ден грехът бе победен, на този ден се постави началото на победата над смъртта. Затова и авторът на Посланието към Евреите твърди, че ние имаме надежда и призовава: **“нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме”**. Този ден ни носи надежда, този ден е основата на нашата надежда. Ние имаме надежда заради Исус Христос, Който вървя докрай за нас. Ужасно е да се живее без надежда, ужасно е да се живее с фалшиви надежди, ужасно е надеждата да не е истинска. Павел говори обаче за една истинска и доказана надежда. Нашата надежда се крепи на делото на кръста. Надеждата – това е важна част от живота на християнина. Християните сме хора на очакването и на надеждата. В света около нас има всякакви проблеми и трудности, говори се за какви ли не проблеми и войни. Обаче ние се надяваме, християните не спират да се надяват. Нашата надежда е свързана с идването на Исус и обновяването на този свят, опира се на доказаната Му любов на Голготския кръст. Павел напомня. Тази надежда е доказана и затова не бива да се разколебавате. Човек е склонен да се разколебае в очакванията си и да търси неща, които може днес да получи. Не се опирайте на фалшивата надежда, която този свят ни предлага, а се опрете на непоколебимата надежда, тази, която Исус Христос, Божият Син ни предлага. Тази наша надежда се подхранва от мисълта за жертвата на Исус. Ако Той е умрял за нас и сега Се застъпва, ако е осигурил пълен достъп до Отца, тогава всичко, което Бог ни е обещал, ще го получим. Нека никога не забравяме – ние имаме надежда и тази надежда се корени в делото на кръста. Исус страда, за да имаме шанс и надежда.

4. Бог е верен. Всичко това звучи хубаво и оптимистично, но как можем да сме сигурни, че ще се случи? Апостолът казва: **“защото е верен Онзи, Който е обещал това;”** Бог е верен. Това

е основата на наша вяра и надежда – Бог е верен. Тази вярност е доказана пак там, на Голгота. Бог обеща и изпълни. Бог обещава и вие можете да видите как целият Стар завет е изпълнен с обещания за промяна в окаяното положение на човечеството. Бог остава верен, каквото и да Му коства това, и изпраща Сина Си, единствения Си Син, за да умре на Голготския кръст. Бог доказва, че е верен, затова можем да разчитаме на Него. Когато гледаме към Голгота и кръста, трябва да помним това – Бог е верен, Бог не Се спира пред нищо, за да изпълни обещанията Си, Бог няма да Се спре пред нищо заради любовта Си. Той е верен и ще остане верен. Това е доказателството, на което се опира и Павел. Той знае, че може да разчита на Бога, знае че Той никога няма да го остави, знае че Бог ще се грижи за Своите. Този Бог, който прати Сина Си за да промени положението на човека спрямо Него, този Бог, който изпрати Сина Си, за да промени сърцата ни, съвестта ни, плътските ни навици, този Бог, който изпрати Сина Си, за да промени положението ни в този свят и да ни даде надежда – Този Бог е верен. Когато мислим за Божията вярност, ние трябва да си спомняме за деня на разпятието, да мислим за камшика, за обидите, за ударите и трънения венец, за заплюванията и за подигравките, за приковаването и дългите часове на страданието на Исус Христос, за изоставянето от приятели и близки, за самотата и мъчението, и тогава ще можем да разберем – Бог е верен. Нека никога да не забравяме, че **“е верен Онзи, Който е обещал това;”** Божията вярност е свидетелство за за силата на Неговата любов. Бог е верен към нас от създаването на света до ден днешен. Най силното доказателство за Неговата вярност е Голгота. Чрез Голгота Бог отвори вратата на Спасението за всички хора по тази земя и тази врата никой не може да затвори. Нека да помним Божията силна любов, да помним верността Му, както и отворената врата, и да имаме надежда. Бог умря за нас – живейте за Него с надежда във Него и споделяйте вестта за Неговата любов, за да разбере този свят на Кого си струва да заложиш и за Кого си струва да живееш – само за Исус Христос. Да бъде слава на Името Му. Амин.